

Sygn. akt II UK 216/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku K. T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
Oddziałowi w Wałbrzychu
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 1934/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 27 maja 2014 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy K. T. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z 3 lipca 2013 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 17 lipca 2012 r., odmawiającej przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Stwierdził, że Sąd Okręgowy przeprowadził wszechstronne i wnikliwe postępowanie dowodowe, a w szczególności dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy odpowiadających rozpoznanym u wnioskodawcy chorobom i schorzeniom oraz zgłaszanym przez niego dolegliwościom. Biegli doszli do jednakowego wniosku, że skarżący jest zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Biegli tym samym potwierdzili opinię lekarzy orzeczników. Biegli w sposób kompleksowy ocenili stan zdrowia wnioskodawcy, który nie jest niezdolny do pracy. Występowanie schorzeń nie jest równoznaczne z prawem do renty. Ustalenie

niezdolności do pracy w stopniu mniejszym niż znaczny uniemożliwia przyznanie renty. Sprawa została dostatecznie wyjaśniona i nie było potrzeby powoływania kolejnych biegłych, a tym bardziej sięgania po dowód z opinii ośrodka medycyny pracy. Skoro opinie wydane w sprawie były zgodne, jednoznaczne, rzeczowe i logicznie uzasadnione, a nadto ich wnioski pokrywały się ze stanowiskiem lekarzy orzeczników ZUS, to zbędne było powoływanie innych biegłych, w celu przeprowadzenia kolejnej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu podano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. „Znaczące dla rozstrzygnięcia sprawy okazało się nietrafne rozstrzygnięcie zarzutu apelacyjnego dotyczące braku realizacji wniosku dowodowego K. T. zawartego w piśmie procesowym z 25 czerwca 2013 r. o przeprowadzenie dowodu z konkurencyjnej opinii biegłego w tym biegłego medycyny pracy. Sąd Apelacyjny wskazał, iż negatywna ocena opinii biegłego przez wnioskodawcę wynika jedynie z subiektywnego odczucia niezdolności do pracy i nie spełniają oczekiwań wnioskodawcy. Zdaniem wnioskodawcy strona postępowania nie ma innej możliwości skutecznego kwestionowania ustaleń biegłych jak wnioskowanie o przeprowadzenie dowodu z opinii konkurencyjnej. Nie można zaś zgodzić się z oceną Sądu Apelacyjnego, iż opinie biegłych przeprowadzone w niniejszej sprawie muszą być prawidłowe ponieważ są między sobą zgodne i wyklucza to przeprowadzenie dowodów przeciwnych. Wnioskodawca zaś stosując obiektywną argumentację skutecznie poddał w wątpliwość ustalenie biegłych, które może rozstrzygnąć jedynie inny biegły sądowy. Nie można bowiem pominąć, iż równolegle z wydaniem opinii przez zespół biegłych – wnioskodawcę skierowano do odbycia operacji chirurgicznych stawu kolanowego prawego jak i stawu barkowego prawego nadto wnioskodawca nie został dopuszczony do pracy w związku z negatywną oceną lekarza medycyny pracy a niedługo przed wydaniem opinii przez biegłych w toku postępowania wnioskodawca uzyskuje orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skargę kasacyjną wnosi się od prawomocnego wyroku, co oznacza, że może zostać przyjęta do rozpoznania, gdy skarżący w ramach szczególnej (indywidualnej) podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskaże i wykaże takie naruszenia prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni. Skoro podstawy kasacyjne wymagają określonego reżimu zarzutów kotwiczonych w przepisach prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), to tym bardziej wymaga się tego w podstawie przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Chodzi o to, że wniosek nie zarzuca naruszenia żadnego przepis. Braku tego nie zastępują podstawy kasacyjne, gdyż stanowią odrębny element skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania.

Z treści wniosku wynika, że kontestuje postępowanie dowodowe, a w szczególności nieuwzględnienie wniosku o dalsze opinie biegłych. Rzecz w tym, że Sąd nie prowadzi wszystkich zgłoszonych dowodów. Sąd może pominąć dowód, gdy uzna, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione do rozstrzygnięcia. Skarżący nie zarzuca naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. Ponadto to prawo materialne wyznacza, jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia stanu faktycznego. Skarżący nie zarzuca naruszenia prawa materialnego. Sąd Apelacyjny trafnie zwrócił uwagę, że decyduje prawne a nie potoczne pojęcie niezdolności do pracy (art. 12 ustawy emerytalnej), czyli że nie każda gorsza sprawność jest różnoznacza z niezdolnością do pracy. Znaczenie ma dopiero utrata zdolności do pracy w znacznym stopniu (art. 12 ust. 3). Jeżeli niezdolność do pracy jest mniejsza, to nie spełnia się przesłanka prawa do renty (art. 57). Pojęcie niezdolności do pracy jest też szersze niż tylko zdolność do danego zatrudnienia (dawna III grupa inwalidów), gdyż odnosi się do zatrudnienia zgodnego z kwalifikacjami oraz doświadczeniem zawodowym, czyli także potencjalnie na innych stanowiskach pracy. Lekarze leczący ubezpieczonego nie decydują o niezdolności do pracy. W sprawie był to przedmiot orzeczeń lekarzy orzeczników, opinii biegłych i ostatecznie Sądu. Skarżący nie podważa metodycznie i merytorycznie opinii biegłych na podstawie których Sąd ustalił

(art. 382 k.p.c.) brak niezdolności do pracy. Natomiast orzeczenie o niepełnosprawności nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy i Sąd Apelacyjny przedstawił w tym zakresie zasadną argumentację.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).